בסוד שיח

חשובה נאהבה

(מתוך מחברת עבודת הנפש של אם בעירה, צרפת, וכתובה תגן עלינו)

רבקה גלוברמן דינגר נבת ברוך ושובנה נולדה בשבת קודש פרשת וירא שנה כ"ב חשון תשכ"ו. בשבת קודש חול המועד סוכות, י"ט ניסן תש"ן, נגמנה – 24 שעות לאחר שהיא לעולם את בנה השני.

על חשבת נאמרו "שוחרים ירושה ויקרשוה" – בחייהם וגם בהסתלקותם. כואת היתה רבקה גלוברמן דינגר. כהר סדורות מהמשכת.

ערב ראש השנה תשס"ד הוצגה משפחת גלוברמן לאחד לקט של שירים מתוך מחברת שירים שכתבה בשנים תשס"ד-תשנ"ו. חללו לא נכתבו לפרסום. "רציתי תוך כדי כתיבה, לעיתים, לבכר, לשפוך על צערי, להנציח את התור־שות והמחשבות שיציפו לי תעלתנו לחבין את עצמי ולהי־פיק לקוראים להתחבר ולחגר".

התחנות בחייה אולפנת "אמנה", כפר־סבא, אוניברסי־טת "בר־אילן" (מחשבים ומתמטיקה), ניישאה לישראל דינגר יבלח"א, אם לראיד וברק הי"ו. בשנת תש"ן ישיבת בנ"ע כפר הרא"ה – מורה למתמטיקה ומחשבים.

וכך כתבה ביומנה: "סדר יומי הארצ־אלי: 1. כמה שעות של עבודה בבית – סדר וניקיון. 2. שעת לימוד יהדות. 3. להיות בקרבת אנשים שרוצים לחזיין לרשמך ולשמוע. 4. לאדוך כל הזמן לעבוד על: א. שפידת הלשון – סגנון הדיבור, לא לכעוס, לומר דברי חיבה והעודדה, ציפצוף הד־בור, לא להתערבן בדברי הזולת, לא להעיר. ב. כוונה בת־פילה ובברכות. ג. כיבוד הוריט".

אך גדול שהאיר מתוך עצוה מופלגת, אהבת אלוקים ואהבת אדם.

ראש השנה ועשרת ימי תשובה לפניט. שנה לא קלה מאחוריט. יהי רצון שבכוחה ובזכות שכתובה יזכה כל ישראל מלנו ומלכנו.

שנה טובה, כתיבה וחתימה טובה.

יום הַדִּין קָרַב וּבָא

מַחְשָׁבָה טוֹרַאָה
בְּמוֹחִי שׁוֹלָה
הֵגֵה מִתְקָרֵב לוֹ רֹאשׁ הַשָּׁנָה
וְאֲנִי לַמִּשְׁפָּט עוֹד לֹא מוּכָנָה.

פְּעָמִים כֹּה רַבּוֹת
רָצִיתִי לְשַׁנּוֹת
הֶחְלַטְתִּי וְהֶחְלַטּוֹת
צִפִּיתִי לִגְדוֹלוֹת.

וְהִנֵּה חָלַף הַיּוֹם
לֹא הִגְשַׁמְתִּי הַחֲלוֹם.
בְּתוֹךְ לֵיל מַאֲרָשׁוֹת
שָׁכַחְתִּי כָּל הַהַחְלָטוֹת.

אֵלִקִי, אֲנָא תֵּן לִי כֹּחַ נֶגֶד זֶה מַקִּישׁ
לְהַתְחִיל וְלַעֲשׂוֹת דַּף חָדָשׁ.

הַתּוֹרָה

מֵאֵין הַזְּכוּת
וְכַמָּה עָלַי לַעֲשׂוֹת
עַל אוֹתָהּ חַיּוּת
שֶׁקִּבַּלְתִּי בְּתַמְיסוֹת.

אֱלֹקִים אַתָּה אֵ־ל חַנּוּן וְרַחוּם,
וַאֲנִי הַקְּטַנָּה מִלֵּאוֹת חֲרָדָה,
הֵן יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה, יוֹצֵר כָּל נִבְרָא,
נָתַתָּ חַיִּי בְּמַתָּנָה.

וְהַדּוֹב הוּא גָּדוֹל
וְדוֹרֵשׁ כִּי נָשָׁמֹל,
אַךְ זָכַרְתִּי הֶבֶל
רָחַקְתִּי מִמֶּנּוּ.

וְשׁוּב בְּיוֹם הַדִּין הַנּוֹרָא
אֶעֱמֹד לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בּוּשָׁה וּכְלִמָּה
וְאֶתְחַנֵּן בְּעֵינַיִם מָשְׁפָּלוֹת
אָנָּא אָבִי, תֵּן לִי זְמַן לְשָׁנוֹת.

"חסד ואמת קדמו פניך"

גם הוא שירת ביחידה ה־101 המהוללה של הצנחנים אבל היה מוות מוכר מ"כושי" רישון הלוחם עז הנפש. כאשר השתחרר רישון מן הצבא, 25 בחברים קל־רדפו, וקשה היה לו לעמוד בפני הצעתם המפתה. הללן הסביהו לו כי הַעֲבדת כמה חבילות סמים קטנות בקו ישראל־צרפת יכולה להעשיר אותו מהר ולהסיר מעליו את טירדת הפרנסה למשך כמה שנים טובות. "כמה 'סמות' אתה אדם מסודר". רישון התמים והלושדעת באותם ימים למרות תוכנו הנפשי – נבלע ליצרו. הוא ציוף אליו שוחף מהיחידה, עלו למטוס והמוף הפר ילוץ וכתוב על־כתורת העמודים הראשונים של עתוני התקשרה.

לאחר מספר שנים בבית סוהר עם "לוב" נפרץ של חברים מ"ה 101", שלא שכחו את "כושי" חברו בעת צרתם – שוחררו השבויים והוחזרו לישראל.

"כושי" פנה לרחבו ושותפו למעשה הול מחפש פרנסה להתקיים ממנה בכבוד. לאחר שנועץ עם מכרים הולים לפנות לעסק אפילה. וכך בוקר אחד הוא מתייצב במפעל ליייצור מכונות אפייה של אלי עזר נוטמן מחשובי מקשר נחלים ליד פתחתקוה.

"אני צריך ציוד לפיתות ולחמים" – אמר הרוש. "שים כסף תביא משאית ויש לך את מה שאתה צריך" – השיב נוטמן. "יש בעייה" – הסביר הקונה. "אין לי כסף. רק עכשיו יצאתי מבלת מהר בגרמניה ואני חושש שאם לא אחזיל לעבוד – אאלץ לחזור לעשייה בלתי־רצ־קית".

נוטמן שהשיך "שובלב" נכתב על־שמו במילון אבן־שושן, אמר לצנוע לשעבר: "סע כעת הביתה תביא מהר בבוקר הראה".

מרובר היה במערכת בשורי של עשרות אלפי דולרים, ובכל זאת, בעבה אחת עם אשתו שולה, החלים להאמר על ישראל של לחזם ביהר־דה היה במערכת בראשית בעריו מוקף לצבא.

בבוקר השניע הרוש ושאל: "אליעזר מה החלטתו" אליעזר: יש משאירתי הקונה. "כן," אליעזר: "תביא אותה ותתחיל להפעיט".

כעבור מספר ימים נפתחה מאפיית חלות ופיתות בחולון, וריחה הטוב נפרץ על פני כמה משכונות העיר האחר. והיו תומים והיו הומי נות, ובוקר אחר סיפרה אמו של יחזקאל רבן האגדי (ספרה וכך), חברו הטוב של אליעזר־נוטמן, כי היא קבה חלות שטעמן משובה מכאפייה תרשו, ואת סוד הצאפייה לא ירעה.

לא עברו חודשים רבים והאופה התייצב עם הבילות שפרות שכנה ופרץ את חנות, וירידות נקשרה ביני לבין אליעזר נוטמן.

ויהי היום וכישודיו של האופה הזה ביקשו מיפוי מעבר לפיתות וחלות. ויסע האיש לאירה"ב והחל עוסק בעסקי יהלומים, והשעה שר־חקה לו.

הבירי אשה ונולדו ילרים ושליח הב"ר בלוס־אנג'לס מצא מסילות ללינבו, ומהנחת תפילין עבר לשמירת־שבת וגם רבנים אומרים סייעו בעיצוב חיי הרוח שלו.

לא משך ידו ממעשי צדקה וחסר האם אם הסף הבית כולו, האשה הרעייה והבנים לאותבי תורה ומצוותיה.

אחד הבנים, בעל כשרון מיוחד בשחייה, צבר מדליות ואליפויות, אלא שלא יכול היה עוד להשתתף באירועים שיש בהם חילול־שבת וחג. ויבוא אל מאמנו וראמר לה: "עד כאן. אני עוזב את הספורט הת־חרותי והולך לישחות בים ותלמוד באחת הישיבות בניו־יורק. בחוף" רבות אחר הרבנים סכם שהפרישה תהיה רק בתום אליפות קליפורניה וייעשה הכל להימנע מחילול־שבת. ואכן, זכה הבעל בא־ליפות קליפורניה ושרש לאחריה לעולם התורה.

- אביו הצנחן מה־"101" מקריש שעות רבות ללימוד־תורה ועשיית חסדים עם הבריות והסריסה בעברי הגלירה כלל.

שמו מתנוסס־פרום להמארה באוהר העולמים והתרנים השבועיים המוסבים בבתי הכנסת, ואף שאין לו התנגרות שאפרסם את שמו – סבור הייתי שאין זה הברור.

ומובא בספרי מוסר וחסירות, כי זכות מעשה חסר מהמוג של שר רוך, והשנת עבודה וכיו"ב שכבעם להתגלגל בגנים, בני־בנים ובאבאי באוצרים כתובאה מהשירות: בגין סיוע למציאת עבודה הוזה לפשוט. קיום בכבוד ובעבודת גך הקמת בית כשר בישראל וכו' וכו') נזקפת לעושיה עד סוף כל הדורות, והכל בראשונה שוב ושוב בימי דין גם לזכות עם־ישראל.

חסר ואמת יקדמו פניך.

ושד סימנים

נוהג היה האדמו"ר מגור, בעל "פני מנחם" זי"ע, לצרף ל"ס־גנים" המקובלים בכאש השנה וריטון, ראש של דג, תמרוק כל מאכל שנפרה לסעודות הוא, כולל אלה שבקידוש המיוחד בבית המדרש בגור למשודרים ובעלי התפילה, ביום הראשון של ראש השנה.

על סדרין היה אומר הרבי: סר דין, שהדין סר מעל ראשי בני־ישראל; בשר – שנתבשר בשורות טובות; סרק – סרק עוונות בית־ישראל. ועל "ארבעם" היה אומר: ארבה זרעך. אמן כן יהי רצון.